

Андреа Креймър

ВЪЛЧЕ БИЛЕ

книга втора от трилогията
НОЩНА СЯНКА

Превод
Вера Паунова

Издателство ИБИС
София

В УШИТЕ МИ ОТЕКВАХА КРЯСЪЦИ, ОБГРЪЩАШЕ МЕ МРАК.

Ужасна тежест притискаше гърдите ми и аз се борех за въздух, давейки се в собствената си кръв. Рязко си поех дъх и се надигнах, примигвайки, за да свикна със сумрака.

Крясъците спряха и стаята потъна в тишина. Преглътнах мъчително няколко пъти и се опитах да навлажня пресъхналата си уста. Отне ми няколко секунди, докато осъзная, че крясъците бяха идвали от мен, раздирайки до болка гърлото ми. Вдигнах ръце към гърдите си и прокарах пръсти по ризата си. Платът беше съвсем гладък, нямаше и следа от дупките, оставени от стрелите на арбалета. Макар да не виждах добре в сумрака, разбрах, че това не е моята риза или по-точно – че това не е пуловерът, който Шей ми беше заел и който носех в нощта, която промени всичко.

Порой от образи нахлу в съзнанието ми. Снежна покривка. Гора, потънала в мрак. Биене на барабани. Вълчи вой, който ме приканва да отида там, където ще се състои съюзът.

Съюзът. Кръвта се вледени във вените ми. Бях избягала от предначертаната си съдба.

Бях избягала от Рен. При мисълта за него сърцето ми се сви, ала когато отпуснах лице в ръцете си, образът му бе изместен от образа на момче, коленичило в гората, с вързани очи и ръце. Съвсем само.

Шей.

Докато ту изпадах в безсъзнание, ту отново се свестях, чувах гласа му и усещах допира на ръката му върху бузата си. Какво се бе случило? Толкова дълго ме бе оставил сама в мрака... Все още бях сама. Ала къде?

Постепенно очите ми привикнаха със здрача в стаята. Бледи слънчеви лъчи, успели някак да разкъсат облаците, се процеждаха през цветните стъкла на прозорците по отсрещната стена и придаваха розов оттенък на мъждивите сенки. Огледах се наоколо, търсейки някакъв изход и вдясно от леглото, на около три-четири метра от себе си, видях висока дъбова врата.

Успях да успокоя дишането си, ала сърцето ми продължаваше да бие лудешки. Преметнах крака през ръба на леглото и предпазливо стъпих на пода. Изправих се с лекота и начаса усетих как мускулите ми се изопнаха, напрегнати и готови за всичко.

Наложеше ли се, можех да се бия и дори да убивам.

В този миг до ушите ми достигна тропот на тежки ботуши. Бравата се завъртя, вратата се отвори и на прага застана мъж, когото бях виждала само веднъж. Гъстата му коса бе с цвят на силно кафе, лицето му, със строги, издялани черти и неколкодневна прошарена брада, бе покрито с едва забележима мрежа от бръчици – позахабено, ала въпреки това привлекателно.

За последен път бях видяла това лице секунди преди собственикът му да ме цапардоса с дръжката на меча си. Кучешките ми зъби се изостриха, в гърлото ми се надигна ръмжене.

Той отвори уста, ала преди да успее да каже каквото и да било, аз се преобразих и приклепнах като за скок, оголих зъби насреща му, ръмжейки заплашително. Имах две възможности – да го разкъсам на парчета или да се втурна покрай него. И най-вероятно разполагах само с няколко секунди, за да реша.

Ръката му се спусна към кръста и отметна коженото яке, разкривайки дръжката на дълга, извита сабя.

„Аха, значи ще се биеш.“

Мускулите ми потръпнаха и аз се засилих, готова да впия зъби в гръкляна му.

– Почакай.

Той свали длан от дръжката на сабята и вдигна умиротворително ръце.

Замръзнах на мястото си, поразена от жеста му и доста подразнена от самонадеяността му. Сякаш можеше да ме успокои толкова лесно! Щракнах заплашително с челюсти, но все пак се осмелих да хвърля поглед към коридора зад него.

– Не би искала да го направиш – каза той и лекичко се отмести, закривайки коридора от погледа ми.

В отговор аз изръмжах.

„А ти не би искал да научиш на какво съм способна, когато ме притиснат до стената.“

– Разбирам, че инстинктът те кара да опиташ – продължи той, скръствайки ръце пред гърдите си. – Може и да минеш покрай мен, но в дъното на коридора ще се натъкнеш на стражи. Дори да успееш да се промъкнеш и покрай тях – на което вероятно си способна, все пак си алфа, – на всички изходи пазят още по-многобройни отряди.

Все пак си алфа.

„Откъде знае коя съм?“

Отстъпих назад, без да преставам да ръмжа, и хвърлих поглед към високите прозорци зад себе си. Лесно можех да строша стъклото. Вярно, щеше да боли, ала стига да не се намирахме твърде нависоко, щях да оцелея.

– Няма да стане – каза той и също погледна към прозорците.

„Какъв е този тип? Четец на мисли?“

– Ще паднеш върху солиден мрамор от повече от петнайсет метра – при тези думи той направи крачка напред и аз отново отстъпих. – А никой тук не иска да пострадаш.

Ръмженето заглъхна в гърлото ми.

Той понижи глас и бавно каза:

– Защо не приемеш човешката си форма и да поговорим.

Изскърцах раздразнено със зъби и направих крачка напред, но и двамата знаехме, че с всяка изминала минута самоувереността ми намалява.

– Ако се опиташ да избягаш – продължи той, – ще бъдем принудени да те убием.

Каза го толкова спокойно, че ми трябваше секунда, докато осъзная значението на думите му. От гърдите ми се откъсна

кратък, сърдит лай, който отстъпи място на мрачен смях, когато отново си възвърнах човешкия облик.

– Мислех, че никой тук не иска да пострадам.

Едното ъгълче на устните му трепна.

– Така е. Кала, аз съм Монроу.

И той направи крачка към мен.

– Стой, където си – оголих аз кучешките си зъби.

Той спря.

– Все още не си се опитал да ме убиеш – казах, като продължавах да оглеждам стаята в търсене на нещо, което би ми дало тактическо превъзходство. – Но това не означава, че мога да ти имам доверие. Видя ли сабята, която виси на кръста ти, дори да трепва, ще останеш без ръка.

Той кимна.

Главата ме болеше от хилядите въпроси, които се въртяха в нея, отново започваше да не ми достига въздух. Ала не можех да си позволя пак да изпадна в паника. Нито пък да покажа и най-малка слабост.

Постепенно в съзнанието ми се надигнаха спомени и по кожата ми сякаш плъзнаха ледени пръсти, които ме накараха да настръхна. Викове на болка отекнаха в главата ми. Потперих, видяла отново как призраци плъзват около мен като неясни сенки, докато някъде отгоре долитаха писъците на сукубите. Кръвта ми се вледени.

Монроу! Момчето е ей там.

– Къде е Шей?

Едва успях да произнеса името му и с ужас зачаках отговора на Монроу.

Още образи от миналото нахлуха в ума ми, бъркотия от картини, които отказваха да застанат на фокус. Борех се с тях, мъчейки се да ги уловя и да ги накарам да останат неподвижни поне за малко, така че да добия някаква представа какво се бе случило и как се бях озовала тук. Спомних си как тичаме из тесни коридори и как, давайки си сметка, че сме хванати натясно, се втурваме в библиотеката на имението „Роуан“. Видях Боск, вуйчото на Шей, да подкопава яростта ми, посявайки у мен съмнение за онова, което ни се случваше.

– *Каж ми кой си в действителност.*

– *Аз съм вуйчо ти – спокойно отвърна Боск и пристъпи към нас. – Твоята плът и кръв.*

– *Кои са Пазителите?*

– *Други като мен, които искат единствено да те защитят. Да ти помогнат. Шей, ти не си като другите. Притежаваш способности, каквито дори не можеш да си представиш. Аз мога да ти покажа кой си в действителност. Да те науча да използваш силата, с която си надарен.*

– *Щом толкова искате да му помогнете, защо трябваше да го принесем в жертва по време на съюза? – намесих се аз и застанах между Боск и Шей, прикривайки го с тялото си.*

Боск поклати глава.

– *Поредното злощастно недоразумение, Кала. Искахме да изпитаме верността ви към благородната ни кауза. Мислех, че сме ти осигурили най-доброто образование на света, но може би не си запозната с историята на Авраам и сина му Исаак? Не е ли принасянето в жертва на онзи, когото обичаш, най-доброто изпитание за вярата? Нима наистина допускаш, че бихме поискали Шей да загине от ръката ти? Та нали ние ти възложихме да го защитаваш!*

Усетих, че започвам да треперя.

– *Лъжеш!*

– *Нима? – благо се усмихна Боск. – След всичко, което преживя, нима нямаш вяра в своите господари? Никога нямаше да те принудим да нараниш Шей. В последния момент щяхме да осигурим друга жертва. Разбирам, че подобно изпитание може би ти се струва прекалено ужасно, навярно си казваш, че сме искали твърде много от теб и Рение и че сте твърде млади.*

Свих ръце в юмруци, та Монроу да не види, че треперят. Отново чух писъците на сукубите и инкубите, съскането на химерите и шума от тътрузеците се нозе на ужасяващите, съсухрени създания, които бяха изплъзали от картините, украсяващи стените на имението „Роуан“.

– *Къде е Шей? – повторих през стиснати зъби. – Кълна се, че ако не ми кажете...*

– *Той е под нашите грижи – спокойно отговори Монроу.*

И отново същата едва загатната усмивка. Сдържаното, ала уверено държание на този мъж ме озадачаваше.

Не разбирах и какво има предвид под „грижи“. Все така ого-

лила зъби, направих крачка, без да свалям поглед от Монроу, в очакване на неговата реакция. Пред очите ми отново се заредиха картини от миналото, като неясни рисунки с водни бои.

Студен метал, обгръщащ ръцете ми, а после изцъркване и ето че безлезиците вече не стягаха китките ми. Топлината на нежно докосване, прогонило вледеняващия мраз, пълзящ по кожата ми.

– *Защо още не се е събудила?* – попита Шей. – *Обещахте ми, че тя няма да пострада.*

– *Ще се оправя – отвърна Монроу. – Магията на стрелите действа като мощно успокоително; ще отнеме известно време, докато ефектът ѝ отмине.*

Опитах се да кажа нещо, да помръдна, ала клепачите ми бяха твърде тежки и усетих как отново потъвам в мрачните дълбини на безпамятен сън.

– Ако се споразумеем, ще те заведе при него – продължи Монроу.

– Да се споразумеем?

Не случайно се опитвах да не показвам никаква слабост. Ако мислех да сключвам сделка с един Търсач, аз бях тази, която щеше да поставя условията.

– Да.

Той рискува да се приближи още мъничко и когато не възразих, по устните му пробяга усмивка. Тя обаче трая само миг. Монроу не се опитваше да ме измами (не долавях и най-слаб мирис на страх), ала нещо прогони усмивката му. Болка?

– Нуждаем се от теб, Кала.

Недоумението ми нарасна още повече, но го прогоних, както човек пропъжда ято досадни мухи. Трябваше да изглеждам сигурна в себе си и да не издавам объркването си от странното му държание.

– Кои сте вие? И за какво ви трябва?

Гневът ми се бе изпарил, ала нарочно оставих кучешките си зъби заплашително издължени. Монроу не биваше да забравя нито за миг с кого си има работа. Трябваше да напомня не само на него, но и на самата себе си, че все още съм алфа. В този миг разполагах единствено със своята сила.

– Моите хора – отвърна той и направи неопределен жест към вратата и каквото и да се намираще отвън. – Търсачите.

– Ти оглавяваш Търсачите?

Монроу изглеждаше силен, ала блед – като човек, който никога не получава достатъчно сън.

– Аз съм един от Водачите. Оглавявам отряда Халдис. Щабът ни е в Денвър.

Нека поговорим за твоите приятелчета в Денвър. Някъде в дебрите на съзнанието си видях Лумин, моята господарка, да се усмихва и чух писъка на Търсача.

Кръстосах ръце пред гърдите си, за да не потрепера.

– Хубаво.

– Ала не само моят отряд се нуждае от помощта ти – продължи Монроу и като се обърна рязко, закрачи напред-назад. – Всички се нуждаем от нея. Нищо не е както преди и нямаме никакво време за губене.

Той прокара пръсти през тъмната си коса, очевидно погълнат от мислите си. Поколебах се дали да не изтичам покрай него, ала нещо в държанието му ме хипнотизираше, достатъчно, за да се запитам дали наистина искам да избягам.

– Нищо чудно да се окаже, че ти си единственият ни шанс. Не мисля, че Потомъкът е в състояние да го направи сам. Ти може би си последното неизвестно в уравнението. Онова, което ще наклони везните в наша полза.

– Кои везни?

– На войната. Ти можеш да ѝ сложиш край.

Война. Самата дума бе достатъчна, за да накара кръвта ми да закипи. Доволна бях, че е така – от огъня, разлял се във вените ми, начаса се почувствах по-силна. Та нали бях обучена именно за да се бия в тази война.

– Искаме да се присъединиш към нас, Кала.

Едва го чувах, обгърната в облак от алена мъгла – мисли за насилието, погълнало толкова много от живота ми, изпълваха цялото ми същество.

Войната на магьосниците.

Служех на Пазителите в техните битки против Търсачите от деня, в който станах достатъчно голяма, за да разкъсам месо със зъбите си. Ловувах заради тях. Убивах заради тях.

Погледът ми се спря върху Монроу. Бях убила неговите хора. Как можеше да иска да се присъединя към тях?

Сякаш доловил моите съмнения, той се закова на място. Не каза нищо, просто склочи ръце зад гърба си, без да откъсва очи от мен, чакайки да проговоря.

Преглътнах, насилвайки се да звуча спокойно:

– Искате да се бия на ваша страна?

– Не само ти – също като мен, и той едва успяваше да овладее гласа си. Изглеждаше така, сякаш искаше да изпълни пространството между нас с мислите, които бушуваха в главата му. – Ала ти си особено важна, защото си алфа, лидер по рождение. Именно от това се нуждаем. Именно от това се нуждаем открай време.

– Не разбирам.

Пламъкът, който гореше в очите му, бе едновременно плащещ и запленяващ.

– Стражите, Кала. Твоята глутница. Искаме да ги привлечеш на наша страна. Да се биете заедно с нас.

Подът сякаш пропадна под краката ми, стори ми се, че се сгромолясвам. Копнеех да му повярвам, защото не беше ли това същото, което се бях надявала да открия?

Начин, да освободя глутницата си.

Да, точно това беше. Сърцето ми заби учестено само при мисълта да се върна във Вейл. Да открия останалите от глутницата. Отново да видя Рен. Да ги отведе далеч от Пазителите. Да им дам друг, по-добър живот.

Ала Търсачите бяха наши врагове... Трябваше много да внимавам, ако се споразумеех с тях. Реших да попресилия колебанието си.

– Не знам дали е възможно...

– Разбира се, че е възможно! – Монроу се хвърли към мен, сякаш искаше да сграбчи ръцете ми; в очите му се появи див блясък.

Аз отскочих и като приех вълчия си образ, щракнах с челюсти към пръстите му.

– Съжалявам – поклати глава той. – Има толкова много неща, които все още не знаеш.

Отстъпих назад. Прорязаното му от бръчки лице му продаваше изтерзания вид на човек, който крие безброй тайни.

– Никакви внезапни движения, Монроу – предупредих го и предпазливо пристъпих напред, протегнала ръка, за да му

попреча отново да се хвърли към мен. – Успя да събудиш интереса ми, но не мисля, че осъзнаваш какво искаш от мен.

– Напротив – той извърна поглед, сякаш сепнат от собствените си думи. – Искам да рискуваш абсолютно всичко.

– И защо ми е да го правя? – попитах.

Ала всъщност вече знаех отговора. Бях заложила на карта всичко, което имах, за да спася Шей. И бих го направила отново, без да се замисля, ако това означаваше да се върна при своята глутница. Да ги спася.

Монроу направи крачка назад, освобождавайки пътя към отворената врата, и разпери ръце.

– Заради свободата.

2

ПРИСТЪПИХМЕ В ПРОСТОРЕН, ДОБРЕ ОСВЕТЕН КОРИДОР И

аз ахнах. Стените бяха издялани от лъскав мрамор, който отразяваше слънчевите лъчи, нахлуващи през прозорците, и покриваше като с искрящо покривало всичко наоколо.

„Къде съм?“

Красотата, която ме заобикаляше, така ме поразил, че за миг дори не забелязах, че с Монроу не сме сами.

– Внимавайте!

Подчертано мрачният глас ме накара да подскоча.

Обърнах се, потискайки с усилие желанието да приема вълчия си облик, сърдита, задето се бях оставила да ме изненадат по този начин. Желанието да се преобразя стана още по-голямо, когато разпознах онзи, който се бе обадил.

Итън. Два пъти се бяхме срещали... и сражавали. Първо в библиотеката, а след това – в имението „Роуан“. Оголих कुчешките си зъби и свих юмрук пред гърдите си, без да откъсвам очи от него. Стрелите от арбалета му едва не ме бяха убили, преди Монроу да ме прати в безсъзнание с дръжката на мечта си. Итън отвърна на погледа ми. Носът му все още бе леко изкривен от удара, с който Шей го бе строшил, ала вместо да загрозява суровата му привлекателност, това му придаваше още по-опасен вид. Мускулите ми потръпваха само като го гледах и едно-единствено помръдване на пръстите му към камата, висяща на кръста му, се оказа достатъчно.

Преобразих се насред скока си, а викът ми премина в страховит вой, докато връхлитах отгоре му, заслепена от гняв.

Глупачка. Глупачка. Глупачка. Две добри думи от Монроу и ето че се бях напъхала право в клопката, която ми бяха заложили.

Итън впи пръсти в козината на гърдите ми и ме отблъсна назад, така че зъбите ми изщракаха във въздуха, без да успеят да се докопат до гърлото му. Порой ругатни се изля от устата му, докато се гърчеше под тежестта ми. Откопчих се от хватката му, но преди да впия зъби в незащитената му плът, някой се стовари върху гърба ми.

Нечии ръце и крака се обвиха около вълчето ми тяло и с всичка сила се вкопчиха в мен, отказвайки да ме пуснат. Изръмжах и опитах да се откопча, извивайки глава назад, за да видя лицето на новия си нападател. Не успях обаче да различа чертите му, нито да склуча челюсти около ръката, която ме стискаше. Победоносният вик, нададен от нечий плътен глас, както и разнесният се смях, ме накараха съвсем да освирепея. Извила гръб в дъга, аз подскочих високо и рязко се завъртях, мъчейки се да го отметна от себе си.

Оказа се, че смехът идва от Итън, който бе побързал да се изправи на крака и сега наблюдаваше опитите ми да се откопча, доволно ухилен.

– Само така, каубой! Задръж се още осем секунди и златото е твое – каза той. – Вече изкара пет секунди.

– Престанете! – Монроу застана между Итън и мен. – Кала, аз ти дадох думата си. Тук нищо не те застрашава. Конър, слез от нея.

Смехът на Конър отекна зад мен и ме накара да се замаям още по-яросно.

– Но Монроу, това е нов рекорд!

– Добре дошли на вълчето родео – обади се Итън, който вече така се превиваше от смях, че трябваше да подпре ръце на коленете си, за да не се прекатури.

– Казах да престанете!

В гласа на Монроу нямаше и помен от веселие.

Конър ме пушна толкова неочаквано, че в изненадата си аз продължих да се мятам неистово още няколко секунди и едва не паднах.

– По-полека, спяща красавице!

Обърнах се рязко и видях Конър да се хили насреща ми. Веднага си спомних кой беше – вторият от двамата мъже, които ни бяха нападнали в библиотеката, както и един от Търсачите, нахлули в имението „Роуън“. Именно той бе вдигнал припадналия Шей, както си беше във вълчи облик, и го бе измъкнал от армията призраци, сукуби и инкуби на Боск. Потреперих, както от спомена за страховитата орда, така и заради ужаса, сковаващ ме при мисълта какво ли бе станало с Шей.

За разлика от Итън, по чийто поглед разбрах, че му се иска да забие камата си в тялото ми също толкова силно, колкото аз жадувах да впия зъби в гърлото му, Конър се мъчеше да потисне смеха си, което му придаваше по момчешки привлекателен и дори леко невинен вид. Само че съвсем не бях забравила умението, с което въртеше меча. Две извити саби, като тази на Монроу, висяха на кръста му и в този момент. Оголих зъби насреща му и бавно отстъпих назад.

– Май сме малко кисели веднага щом се събудим? – подсмихна се Конър. – Обещавам, че ще ти намерим нещо за закуска, вълчице. Но не и Итън, става ли?

– Кала – каза Монроу и се приближи към мен, клатейки глава, – ние не сме ти врагове. Моля те, нека ти го докажа.

Срещнах тъмните му очи – напрегнати и леко уплашени, а после хвърлих поглед към Итън и Конър. Макар и на няколко крачки зад Монроу, те бяха застанали като стражи от двете му страни, ала никой от тях не бе извадил оръжие. В мен се бореха противоречиви импулси. Всичките ми инстинкти крещяха да се хвърля в атака, но пък Търсачите бяха действали единствено в самозащита, а и сега не се опитвах да ме наранят.

Възвърнах си човешкия образ, макар и неспокойна.

– Така ми харесва много повече! Не си ли съгласен? – тихо подметна Конър и хвърли кос поглед на Итън, който само изсумтя.

– Те какво правят тук? – попитах Монроу, посочвайки другите двама. – Нали каза, че с теб ще бъда в безопасност.

– Част са от моя отряд. И ти ще трябва да си сътрудничиш с тях. Можеш да им имаш същото доверие, каквото и на мен.

Сега бе мой ред да избухна в смях.

– Как ли пък не! Тези двамата са се опитвали да ме убият неведнъж.

– Никакви схватки повече, след като сме от един отбор – обади се Конър. – Честна скаутска.

– Сякаш някога си бил скаут – каза Итън с усмивка, която трая само миг. – А и тя току-що се опита да ми прегризе гърлото!

– Итън! – Монроу го изгледа строго.

Само че враждебността на Итън ми действаше далеч успокояващо, отколкото обещанията на Монроу или подигравките на Конър – заплахите му бяха разбираеми. Те бяха Търсачи, а аз – Страж. Какво друго можехме да очакваме един от друг, освен кръвопролития?

– Кала – Монроу отново насочи вниманието си към мен. – И нашият, и твоят свят се променят по-бързо, отколкото можеш да си представиш. Забрави всичко, което си мислиш, че знаеш за нас. Можем да си помогнем взаимно. Всички искаме едно и също.

Не отговорих, чудейки се какво ли искам аз според него.

– Ще дойдеш ли с нас? – попита той. – Ще изслушаш ли онова, което имам да ти кажа?

Откъснах очи от лицето му и се огледах наоколо. Нищо не ми бе познато. Побегнех ли, нямаше да имам представа къде отивам. Но пък можех да си отворям очите за някакъв път за бягство, докато следвах Монроу нататък, накъдето ме водеше.

– Добре – казах най-сетне.

– Чудесно! – изсмя се Конър. – Никакви битки повече! Това сигурно означава, че сега сме първи приятели. Да го означуваме с една прегръдка, а?

И той неприкрито изгледа гърдите ми.

– Та тя е вълчица! – сприхаво подхвърли Итън. – Това е извратено.

– Не и в този момент – отвърна Конър, без да отклонява погледа си, и дори направи няколко крачки към мен.

Когато се приближи, усетих мирис на кедрово дърво и теменужки, примесен с уханието на кафе. Тази миризма ми беше позната и ме накара да отскоча назад, оголила зъби. Нова вълна от неясни спомени се надигна в главата ми.

– Сигурен ли си, че е алфа? – попита Конър, притискайки ме още по-здраво, когато се размърдах. – На мен не ми изглежда толкова опасна.

– Ти да нямаш избирателна памет, глупако? – сонна се Итън. – Само защото сега е привлекателна блондинка, не означава, че вълкът в нея си е отишъл.

– Просто гледам на нещата от хубавата им страна, човече – разсмя се Конър. – Живеея за момента. А точно в този момент държа едно страхотно момиче в прегръдките си.

– Престанете да говорите за нея така, сякаш не съм тук! – изрева Шей.

– О, ужас на ужасите! Май ядосах Негово величество – каза Конър. – Дали някога ще ми прости!

– Не предизвиквай момчето, Конър – намеси се Монроу. – Почти стигнахме мястото на срещата.

– Извинявай, малкия – подсмихна се Конър.

– Е, сега вече прекали! – изръмжа Шей.

Разнесе се тропот на крака

– По-полека! – чух да казва Итън и го видях да застава пред мен. – Не мога да ти позволя да го направиш, хлане.

– Достатъчно – отсече Монроу. – Ето го порталът. Влизайте.

Опитах се да помръдна и присвих очи, мъчейки се да видя къде съм. Въздухът сякаш засия, топлина измести студа. Ръцете на Конър се склочиха още по-здраво около мен и аз отново изгубих съзнание.

Докато гледах дяволитата усмивка на Конър, осъзнах, че съм я виждала и преди, колкото и неясен да беше споменът. Той отвърна на погледа ми, с очи, в които играеха пакостливи искрици. Свих ръка в юмрук, чудейки се дали щеше да ми достави по-голямо удоволствие до го удари в стомаха или малко по-ниско. Ако искаше да избегне спречквания с мен, щеше да му се наложи да обуздава езика си в мое присъствие.

Монроу обаче ме изпревари.

– Престани, Конър. Дай ѝ малко време, за да свикне с всичко това и с твоето изчанчено чувство за хумор.

– Слушам, сър! – Конър отдаде чест по войнишки, ала се смееше.

Недоумението ми се завърна. Итън изсумтя, без да сваля

недоверчив поглед от мен, но остана на мястото си. Очевидно не се опитваха да ме провокират. Тъй като при предишните ни срещи неизменно бях правила всичко по силите си, за да ги убия, сега ми беше трудно да разбера странните им, безгрижни закачки. Кои бяха тези хора?

– Аника ни очаква в Тактическата зала – каза Монроу и се прокашля, мъчейки се да прикрие, макар и не особено успешно, собствения си смях. След това се обърна и пое по коридора. – Да вървим.

Буквално бях принудена да подтичвам, за да не изостана от него. Конър и Итън вървяха след нас, което все още ме караше да се чувствам неспокойна, и трябваше да повикам на помощ цялата си воля, за да не ги поглеждам през рамо час по час, ако не за друго, то за да изръмжа заплашително насреща им.

Колкото по-дълго вървахме, толкова повече нарастваше объркването ми. Коридорът се извиваше дъгообразно и макар да минахме покрай много врати, не срещнахме нито един ъгъл или остър завой. Каквото и да бе това място, то очевидно бе кръгло и пълно със слънчева светлина, която ставаше все по-силна, докато утрото отстъпваше място на деня. Светлина, която блещукаше във въздуха и ме караше да примигвам. Дори стените искряха. Миниатюрни жили от пъстроцветни кристали набраздяваха мраморните стени и пода, същински реки от багри, които се сливаха с лъчите на слънцето и изпълваха коридора с фантастични дъги. Цялото ми внимание бе погълнато от омагьосващата игра на светлината, затова едва не се блъснах в Монроу, когато той най-неочаквано спря.

Бяхме стигнали до просторна галерия, от която можеше да се тръгне наляво или надясно. Наляво, там, където трябва да се намираше центърът на сградата, отвеждаше не коридор, а мраморен мост, до който се стигаше през стъклени врати. Проследих пътеката от дялан камък и онова, което видях, ме остави без дъх. Стените изчезваха, разкривайки огромен двор, който се простираше на поне петнайсет метра под моста.

„Монроу май не ме излъга за прозорците.“

Дворът беше пълен с... оранжерии и градини? Приличаха на градини, но в тях не растеше нищо. От друга страна,

сега беше зима. Нали така? Колко дълго всъщност бях останала тук?

Вдигнах очи нагоре и видях, че за разлика от коридора, по който бяхме дошли, дворот няма покрив. От другата страна на стъклените врати ситни снежинки лениво се стелеха над тъмната пръст.

Някой сложи ръка на рамото ми и аз подскочих.

– Първо работата – усмихнато каза Монроу. – Обещавам, че по-късно ще те разведем наоколо.

– Добре – отвърнах, изчервявайки се леко.

Поехме надясно, като на мен не ми оставаше друго, освен да се надявам, че не съм имала твърде поразен вид, докато оглеждах сградата.

Този коридор бе доста по-широк от първия и, за разлика от него, бе свършено прав. Имаше врати и от двете страни, както и солидна двукрила врата насреща ни. Когато стигнахме до нея, неволно ахнах – върху всяко от крилата беше вдълбан алхимическия символ за „земя“. Същият символ, с който върху страниците на „Войната на всички срещу всички“ бе отбелязана пещерата Халдис.

– Явно си е подготвила домашното – подхвърли Конър. – Сайлъс ще остане доволен.

Монроу и Итън не му обърнаха внимание, а аз прехапах устни, напомняйки си, че с нищо не бива да издавам какво се върти в главата ми. Ала всичките ми усилия отидоха на вятъра, когато Монроу отвори вратата и ние прекрачихме прага на просторно помещение, с една-единствена маса в средата. Кръгла и масивна, тя бе като извадена от някоя легенда за крал Артур. Стените бяха покрити с книги – стари и подвързани с кожа, досущ като онези, в които се бяхме ровили в имението „Роуан“. Приликата бе достатъчна, за да ме накара да настръхна.

С тъгълчето на околото си видях, че пред една от етажерките стоят двама души и тихичко разговарят, докато разглеждат заглавията на книгите. Един от тях бе някой, когото познавах. И обичах.

Наклонил глава на една страна, Шей слушаше какво му говори момичето до него. Тя изглеждаше на моите години и имаше влажни, кафяви очи, полузакрити от няколко кичура

махагоновочерна коса, изплъзнали се от дебелия кок, пристегнат с метална шнола на тила ѝ. За първи път виждах Търсач, който да не е въоръжен до зъби, ала въпреки това дрехите ѝ, досущ като на останалите, имаха суров вид – протъркани кожени панталони, ботуши с дебели подметки и тясна туника от небоядисан лен. Всъщност, същите дрехи, като онези, с които бях облечена и аз. От широкия колан, който опасваше хълбоците ѝ, висяха два причудливи метални шипа. Нямах никаква представа за какво служат. Дълги около шейсетина сантиметра, те приличаха на тесни, сребърни траверси, заострени в единия край. В ръката си държеше няколко навити на руло листа, с която ритмично удряше по бедрото си.

Другата ѝ ръка, забелязах аз и начаса настръхнах, почиваше върху рамото на Шей. Ревността ме сграбчи в железните си лапи и ме стисна в задушаваша прегръдка. Не исках никое друго момиче да го докосва. Той беше само мой.

Шей вдигна глава, сякаш бе доловил мислите ми, но когато се обърна, разбрах, че всъщност бе усетил миризмата ми и от това по гръбнака ми пробягаха тръпки. Втурнах се към него, хвърляйки заплашителен поглед на тъмнокосото момиче, докато минавах край него.

– Кала! – възкликна Шей и протегна ръце към мен. – Добре ли си?

Сърцето ми биеше лудешки, едва си поемах дъх. Толкова се бях страхувала, че никога вече няма да го видя. Че никой от нас няма да преживее това изпитание.

Понечих да кимна, но в този миг краката ми се подкосиха. Шей обаче бе тук и обви ръце около кръста ми, преди да съм паднала. Вкопчих се в него – сега той бе също така силен, както и аз. С едната си ръка нежно ме притисна към гърдите си, устните му докоснаха косата ми.

Шей. Поех дълбоко дъх и уханието му – уханье на пролет, топло и изпълнено с надежда като слънчевите лъчи, в които се къпеше стаята – нахлу в мен.

Зарових пръсти в косата му и притеглих лицето му към своето. Почувствах изненадата му, сладостна и ослепителна, когато го целунах. Сладостта отстъпи място на топлина, а после – на изпепеляваща жар, когато устните му се плъзнаха по бузата ми.

– Кала – прошепна той, улавяйки крайчето на ухото ми между зъбите си – вълчи жест, който ме накара да заровя лице във врата му.

„Мой. Той е само мой.“

– Ужасно се измъчвах, че не мога да бъда с теб – каза той и лекичко се отдръпна, за да ме погледне. – Господи, страхотно е отново да те видя!

Конър подсвири, а в очите на тъмнокосото момиче припламнаха дяволити искрици. Въпреки облекчението от това, че отново съм с Шей, не можех да не изругая вътрешно, защото бях допуснала тази моментна липса на предпазливост. Та ние не бяхме сами! Всяко наше движение се следеше. Шей ужасно ми беше липсвал, копнеех до болка да го докосна още от мига, в който го видях, ала не беше нужно Търсачите да го научават. Заповядах си да се стегна и се освободих от прегръдката му.

– Добре съм, Шей – казах, опитвайки се да не обръщам внимание на болезненото чувство за загуба, обзело ме, когато той ме пусна. – В общи линии. Малко съм объркана.

– Именно затова сме тук – обади се Монроу и пристъпи към нас. – Шей, ти си добре, нали?

– Сега вече – да.

Шей не свалише очи от лицето ми и, без да обръща внимание на опитите ми да го задържа на разстояние, отново ме притисна до себе си.

– И аз се радвам, че Кала се справи напълно – каза Монроу. – Щеше да е истинска трагедия, ако я бяхме изгубили.

Изсмях се рязко.

– Да ме изгубите? Ако не греша, той ме простреля – при тези думи хвърлих обвинителен поглед към Итън, който дори не трепна, а после отново се обърнах към Монроу. – А ти ме покаутира с меча си.

Монроу кимна и се усмихна извинително.

– Трябваше да научим повече за теб, преди да се уверим, че би могла да бъдеш наш съюзник.

Изгледах го подозрително.

– Пък и сторихме всичко по силите си, за да се оправим възможно най-бързо.

Шей изсумтя.

– Сякаш имам някакво доверие на вашите лечители!

Обърнах се, за да го погледна.

– Лечители?

Спомените ми за времето между битката в „Роуан“ и пробуждането ми тази сутрин бяха в най-добрия случай объркани, а в най-лошия – ужасяващи. Нещо очевидно ме беше излекувало, ала изобщо не помнех кой се бе погрижил за раните ми.

– Не знаех какво са ти сторили – отвърна Шей и изгледа сърдито Монроу, който сви рамене.

– Стрелите я приспаха за известно време – обясни той. – Това им е предназначението. Нашите лечители се погрижиха да прочистят кръвта ѝ от отровата им. Не би трябвало да има никакви странични ефекти.

Изревах и се опитах да отида при него. Всяка стъпка ми причиняваше нечовешка болка. Стрелите все още стърчаха от гърдите ми, кръвта в дробовете ми бавно ме задушаваше.

Когато стигнах до Шей, приех човешката си форма и като зарових ръце в гъстата му козина, го разтърсих.

– Шей! Шей! – повиках го, усещайки как силата бавно ме напуска.

– Омагьосани стрели; надявам се, че ти харесва – разнесе се дрезгавият глас на Итън и когато се обърнах, видях, че е насочил арбалета си към мен. – Ти ли го превърна в един от вас?

Гърдите ми горяха, зрението ми бързо се замъгляваше. Кимнах и се свлякох на пода.

Усетих, че не ми достига въздух при спомена за това как стрелите потъват в тялото ми и вдигнах ръка към сърцето си. За известно време?

– Колко дълго? – прошепнах.

– Какво? – попита Шей, докато преплиташе пръсти в моите.

– Колко дълго бях в безсъзнание? Колко време мина, откакто напуснахме Вейл?

– Около седмица – отвърна Шей.

Седмица. На пръв поглед не изглеждаше чак толкова много, ала замислех ли се за всичко, което би могло да сполети глутницата ми за една седмица, за няколко часа дори, след като бягството ми беше разкрито, имах чувството, че е минала цяла вечност.

Ами Рен? Какво ли бяха сторили с него? Беше излъгал, за да можем двамата с Шей да се изплъзнем от преследващата ни глутница на Бейн, и изобщо не виждах как би могъл да скрие измяната си от Пазителите.

Усетил, че треперя, Шей ме прегърна още по-здраво, но в мислите си аз бях в обятията на друг.

Съвсем ясно чух гласа на Рен:

– *Как да ти повярвам! Как да повярвам на всичко това! Какво друго ни остава? Нали затова сме на този свят.*

– *Това не означава, че е правилно. Знаеш, че никога не бих оставила глутницата, ако имах избор – тихо казах аз. – Ала това е единственият начин да им помогна.*

Очите му срещнаха моите, напрегнати и пълни с несигурност.

– *Нямаме много време – продължих. – Как успя да изпревариш другите?*

Той хвърли поглед натат, откъдето беше дошъл.

– *Настана голяма бъркотия, когато открихме тялото на Флин, но аз надуших дията ти и поех по нея. Останалите още се прегрупират. Глутницата на баща ми. Възрастните Бейн.*

Рен се напрегна и аз се вледених.

– *Ами вълците на Найтшейд?*

– *Задържани са за разпит.*

– *Какво стана във Вейл?* – попитах и се отдръпнах от Шей, за да се окопая.

Никой не отговори и по гръбнака ми запъпли вледеняващ мраз, досущ като в нощта на нашето бягство.

Ала точно сега не биваше да се поддавам на страха за оно-ва, което може би бе сполетяло останалите от глутницата ми. Непокколебима смелост и желязна решителност – само така можех да се надявам да им помогна.

– *Ами битката? Как ни открихте? Убихте ли Боск Мар?*

Конър се изсмя.

– *Дали сме убили Боск Мар? Никой не е в състояние да убие това нещо.*

– *Нещо? – веждите на Шей подскочиха. – Какво искаш да кажеш с това?*

– *Засега никой не е в състояние да убие Боск Мар – каза*

Монроу и погледна за миг към Шей, преди отново да се обърне към мен: – Все още се опитваме да разберем какво се случва във Вейл.

– *Съвсем нищо ли не знаете?*

– *Мери си приказките, вълчице! – подхвърли Итън и намести арбалета, праметнат през рамото му. – Ако не бяхме ние, кръвта ти щеше да изтече в онази библиотека.*

– *Ако не бяхте вие, изобщо нямаше да имам рани, от които да ми изтече кръвта! – при тези думи се хвърлих напред, сграбчих Итън за яката и го тръшнах върху масата, а после се приведох над него, оголила вълчите си зъби насреща му. – И никога вече не ми казвай да си меря приказките. Нямах никаква представа с кого си имаш работа.*

– *Кала! – Монроу начаса се озова до нас и ме откопчи от Итън. – Моля те, това не е необходимо.*

Итън рязко се изправи.

– *Дяволите да го вземат, Монроу, няма да е зле да поозаптиш кучето си.*

Подсмихнах се.

– *Няма да е зле и да престанеш да ме наричаш куче.*

Момичето, което бяхме заварили в стаята с Шей, се разсмя.

– *Това си го биваше.*

– *Върви по дяволите, Ариадна – срязва я Итън, който все още изглеждаше бесен.*

– *Ама че език! – изцъка с език Ариадна.*

– *Нуждаем се от Кала – каза Монроу, без дори да трепне под сърдития поглед на Итън. – Това не подлежи на обсъждане.*

– *Така е – обади се Конър и ме изгледа бдително, ала с усмивка на възхищение. – Пък и тя е права – наистина изпратихме цял рояк стрели по нея.*

– *Я стига! – каза Итън. – Първо преговаряме с това хлапе, а сега и с една вълчица. Какво падение!*

– *„Това хлапе“ е Потомъкът – Монроу впи твърд поглед в Итън. – А една алфа може да изиграе ключова роля в спечелването на войната.*

Итън изсумтя.

– *Потомъкът и пръста си не е помръднал за нас, а колкото*

до това вълците да спечелят войната – как ли пък не! Това си е нашата битка, а те са на противниковата страна!

– Сигурен съм, че всичко ще се промени сега, когато Кала се присъедини към нас – при тези думи Монроу погледна към Шей и очаквателно повдигна вежди.

Шей пхна ръце в джобовете си.

– Да, предполагам, че е така.

По лицето на Монроу пробяга сянка на недоволство.

– Това не е достатъчно, Шей.

– За какво говори? – поисках да узная.

Шей откъсна намусен поглед от Монроу и се обърна към мен.

– Отказах да им разкрия каквото и да било за Вейл, както и за онова, което научихме в библиотеката, докато не те доведат тук. Здрава и в безопасност.

– О!

Незнайно как успях да не се изчервя, ала усетих как във вените ми се разлива топлина.

Свил ръце в юмуци, Итън закрачи напред-назад.

– Не ме интересува дали е Потомъкът или не. Та той едва сега навлиза в нашия свят. Би трябвало да следва правила, не да поставя условия.

– Мога да си тръгна още сега, ако искате – изръмжа Шей. – Щом смятате, че се натрапвам.

– Вратата е ей там – посочи я Итън.

– Достатъчно! Това е положението, Итън – отсече Монроу. – Отсега нататък ще е така. Ясно?

Итън го изгледа безмълвно, преди да се обърне и да отиде в другия край на стаята.

– Добре тогава – каза Ариадна. – Тъй като едва ли можем да говорим за Вейл, преди Аника да се присъедини към нас, защо не се погрижим за представянето?

И тя пристъпи грациозно напред, усмихвайки се така, сякаш въздухът в стаята не тегнеше от напрежение.

Монроу сбърчи чело.

– Представянето?

– Разбира се – отвърна тя. – Ти май забравяш, че това е големият ми дебют. Покрай цялото вълнение около Шей никога не го е грижа. Ала аз получих нареждане да се явя на служ-

ба при теб, Монроу – при тези думи тя го плесна през гърдите с листата, които държеше. – Вярвам, че ще останеш доволен от завършването на обучението ми в Академията. Вече съм готова да бъда причислена към отряда Халдис.

Монроу въздъхна и взе документите.

– Да, Ариадна. Поздравления за успешно взетите изпити. С радост те приветстваме сред нас.

Ариадна му отвърна с някакво подобие на усмивка.

– Просто Адна. Иначе е направо непроизносимо.

– Щом настояваш. Завърши подготовката си забележително бързо, а с отличните препоръки, които получи от преподавателите си, можеш да бъдеш назначена, където поискаш.

– Знам – присви очи Ариадна.

– Не е нужно да работиш с Халдис.

– Знам – отвърна тя през стиснати зъби. – Вече е решено. Няма да се отървете от мен толкова лесно.

– Знаеш, че не това имах предвид – започна Монроу, ала Ариадна го прекъсна.

– Забрави – при тези думи тя отметна кичур тъмна коса от очите си и се усмихна непресторено на Конър. – Радваш ли се да ме видиш? Ти си в аванпоста от... колко станаха... три месеца?

– По-скоро шест – отвърна той. – През които ти очевидно си успяла напълно да ме забравиш. Нали те видях как правиш мили очи на Потомъка, когато влязохме. Научили сме се да флиртуваме, а?

– Изобщо не флиртувах – каза Ариадна, но когато хвърли кос поглед на Шей, по бузите ѝ пробяга едва забележима руменина... или поне така ми се стори. – Отлично знаеш къде бях и защо трябваше да съм там. Не съм те изоставила.

Шей ме изгледа виновно и аз забих нокти в дланите си. Кое беше това момиче?

– На един мъж му е ясно, когато го зарежат – Конър сложи ръка на сърцето си.

– За това ли се опитваш да минеш тези дни? – подсмихна се Ариадна насмешливо. – За мъж? Аз пък си мислех, че по-скоро за клоун... или пък позьор.

– Не – отвърна Конър. – Определено претендирам да съм мъж. Искаш ли да видиш и доказателството?

– Ще ти бъда задължен, ако отговориш с не, Ариадна – направи гримаса Монроу, ала зад раздраженото изражение, което си придаде, се криеше усмивка.

Тя обаче се изпари миг по-късно, когато Ариадна се сопна рязко:

– Май е по-добре да не питам дали изобщо сте усетили липсата ми.

Монроу се намръщи и Конър побърза да се обади:

– Лично аз си умирам от щастие, че отново те виждам – заяви той и като се приближи, я целуна по бузата. – Тес и Ай-зък никога не са тук, а Итън е прекалено кисел, за да е добра компания. Пък и не е дори наполовина толкова приятен за очите, колкото си ти.

Погледнах към Ариадна. Беше хубава... прекалено хубава. Беше ли флиртувала с Шей, докато аз бях в безсъзнание?

– Конър се шегува – каза тя и като му обърна гръб, погледна към Шей.

– Изобщо не се шегувам. Не се засягай, Итън.

– Направо съм съкрушен – безучастно подхвърли Итън.

– А това е момичето-вълк, така ли? – усмихна ми се Ариадна. – Шей не спря да говори за теб през цялото време.

Аз също ѝ се усмихнах. Дори да беше флиртувала с него, Шей е мислел за мен. Чудесно. Точно така исках да бъде.

– Това е Ариадна – представи я Шей. – Тя ми разяснява как стоят нещата тук.

– Казвай ми Адна.

– Кала – отвърнах и се изпънах, за да се възползвам до краен предел от двата сантиметра, с които я превъзхождах на ръст. Дори ако Шей не проявяваше интерес към нея, държах да ѝ покажа точно как стоят нещата между нас.

В очите ѝ се появиха развеселени пламъчета.

– Така чух и аз. – Страж на име Кала... като цветето. Хубав детайл.

В гърлото ми се надигна стон, който не можах да потисна.

– Аха. Като цветето.

Точно впечатлението, което най-малко исках да направя.

– Страхотно – каза Ариадна и по устните ѝ пробяга усмивка. – Е, приятно ми е да се запознаем, Лили. Тоест, при положение че наистина си на наша страна.

Информация за предстоящи заглавия,
откъси от книгите и полезни връзки можете
да откриете на нашия сайт:

www.ibis-press.eu